Interview met de filmmaker
Geertje Hadderingh over Spottertjes

Waarom maak je documentaires?
Als filmmaker wil ik mensen iets laten beleven en voelen. Ik hoop films te maken die mensen met elkaar verbinden en die, hoe klein ook, de wereld of iemands eigen omgeving een beetje mooier maken. Documentaire heeft vanaf het begin van mijn carrière mijn hart veroverd, omdat er naar mijn idee niets mooier is dan echtheid. Het ligt er maar net aan waar je naar kijkt, wat je durft te zien en hoe je leert kijken.

Samen een verhaal creëren en vertellen vind ik het mooiste wat er is. Documentaire heeft voor mij iets bijzonders: je beleeft een verhaal samen met je hoofdpersonen, maar het blijft ook bestaan na die ervaring. Je kunt er later naar terugkijken en zo herinneringen ophalen of toch weer iets nieuws ontdekken. In een tijd waarin veel snel voorbijgaat en vervliegt, vind ik het heel waardevol dat een film blijvend document is.

Hoe kwam je op het idee voor deze film?
Mijn broertje was een spottertje. Ik vond het ontroerend en leuk om te zien hoe blij hij kon worden van iets ogenschijnlijk kleins als naar auto's kijken. Door het carspotten kreeg hij veel nieuwe vrienden en zag ik hem steeds meer opbloeien.

Ik wilde met deze film laten zien hoeveel betekenis een gedeelde interesse kan hebben. Zeker in een tijd waarin veel contact online plaatsvindt, vond ik het belangrijk om te laten zien hoe waardevol het is om elkaar in het echt te ontmoeten en nieuwe vriendschappen op te bouwen.

Waren de jongens meteen enthousiast over het idee om in de film te verschijnen?
Ja, gelukkig wel! Tegelijkertijd was het belangrijk om ze tijdens het hele proces goed betrokken te houden. Er waren momenten waarop ze even geen zin hadden om gefilmd te worden, of het spannend vonden wat er precies zou gebeuren en hoe de film eruit zou komen te zien. Door veel tijd met ze door te brengen, goed te luisteren en steeds open en transparant te zijn over wat we deden, kwam dat uiteindelijk altijd goed.

Wat was de grootste uitdaging tijdens het maakproces?
Er waren verschillende uitdagingen. Het was voor het eerst dat ik werkte met hoofdpersonen die ik als het ware op straat had 'gespot'. Daardoor was het belangrijk om goed na te denken over de vraag: hoe vertel je een verhaal dat echt van hen is, maar waarin je als maker ook je eigen onderwerp kunt onderzoeken? Ik wilde een film maken over vriendschap en stoere auto's, maar ik wilde voorkomen dat de jongens alleen een middel werden om dat verhaal te vertellen.

Daarnaast wilde ik graag per se twee hoofdpersonen volgen. In een film van slechts een kwartier is dat best ingewikkeld: je moet beide personen voldoende ruimte geven, maar ook zorgen dat de film helder en compact blijft.

Ik heb enorm veel geleerd van deze film. Bij de volgende film waar ik aan werk, wil ik tijdens het hele proces nog bewuster bezig zijn met de structuur en de verhaallijn.

Kun je iets vertellen over de draai- en montagedagen?
Voor mij is het allerbelangrijkste dat je plezier hebt met elkaar: met je team én met de mensen die je filmt. We hebben heel mooie draaidagen gehad. Omdat de film het gevoel van een warme zomerfilm moest oproepen, wilden we graag draaien bij mooi weer. Daarom moesten we de draaidagen soms op het laatste moment verplaatsen.

De montage was uiteindelijk de grootste uitdaging. We hadden zoveel mooi materiaal dat het op een gegeven moment lastig werd om te bepalen welke verhaallijn het sterkst was.

Wat hoop je dat jonge kijkers van de film kunnen leren?
Ik hoop dat kinderen voelen dat ze mogen blijven doen wat ze leuk vinden. Juist jezelf durven zijn en je enthousiasme volgen, is volgens mij een van de dapperste dingen die je kunt doen. Dan kom je vaak ook vanzelf de mensen tegen die bij je passen.

De film laat hopelijk zien dat een gedeelde passie, hoe klein of ongewoon die voor anderen misschien ook lijkt, een begin kan zijn van vriendschap, zelfvertrouwen en verbinding.